

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1658

III. An diuina reuelatio debeat esse publica vel priuata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38954

dem, sed tantum credi; licet diuersis medijs eiusdem veritatis duplex notitia in eodem intellectu possit reperiri; vna obscura per fidem; altera euidens per demonstrationem scientificam, quo pacto v. g. & credimus & scimus esse vnum Deum; credimus, quia scriptura credendum proponit; scimus, quia naturali ratione demonstrari potest.

Tertium est, inter hæc duo media cognitionis hanc esse differentiam, quod cognitio per scientiam euidens sit; cognitio verò per fidem, quamuis obscura sit, certitudine tamen & infallibilitate antecelat; cum maximè certo & infallibili fundamento nitatur, nempe reuelatione & attestatione diuinâ: vnde S. Thomas 2. 2. q. 4. art. 3. ad 2. dicit hominem multo magis esse certiorum de eo, quod audit à Deo, qui falli non potest; quam de eo, quod videt propriâ ratione, quæ falli potest.

SECTIO III.

An diuina reuelatio debeat esse publica vel priuata.

Notandum est reuelationem illam dici publicam, quæ Prophetis & Apostolis à Deo facta est pro tota Ecclesia, & per totum orbem publicata; priuatam verò, quæ alicui personæ priuatae fit.

Hoc prænotato, sensus quæstionis duplex esse potest: 1. An sufficiat reuelationem illam diuinam, quæ ad obiectum formale fidei pertinet, esse publicam & toti Ecclesiæ factam; an verò præterea priuata aliqua reuelatio, vnicuique credentium facta requiratur: 2. an, si daretur aliqua reuelatio priuata, illa sola sufficere possit ad formale obiectum fidei supernaturalis. Pro cuius duplicis quæstionis resolutione

Dicendum 1. publicam reuelationem sufficere ad rationem obiecti formalis fidei, eamque singulis sufficienter applicari per Euangelij prædicationem & Ecclesiæ auctoritatem; nec opus esse vllâ aliâ priuatâ. Hæc assertio de fi-

de, est contra Calvinistas, qui in articulo 4. confessionis Fidei suæ profitentur se libros Scripturæ canonicos a non canonicis dignoscere, non tam communi Ecclesiæ consensu, quam interiori testimonio & suasionem Spiritus Sæcti.

Refellitur hic error, & veritas nostræ assertionis probatur 1. ex cap. ultimo S. Marci, vbi postquam Christus discipulis suis dixit: *Euntes in mundum uniuersam prædicate Euangelium omni creaturæ*: statim subiungit: *Qui crediderit, & baptizatus fuerit, saluus erit: qui uero non crediderit, condemnabitur*, quibus verbis aperte declarat reuelationem factam Apostolis, & per prædicationem illorum alijs notificatam sufficere ex parte notificationis ipsius obiecti ad credendum: si quid enim aliud requireretur, Christus eos, qui credere nollent, damnationi æternæ non subiiceret.

Probatur 2. autoritate S. August. lib. 1. de Doct. Christ. statim initio, vbi agit ex professo contra eos, qui dicunt se accepisse diuinitus cognitionem scripturarum, monetque vnumquemque debere sibi cauere ab illa superbissima & periculosissima tentatione, vt. velit edoceri à Deo & non ab hominibus; quod ibi pluribus exemplis vrget.

Probatur 3. ex eo, quod (vt refert Eusebius lib. 5. histor. Eccles. cap. 15.) iam à primis Ecclesiæ temporibus Montanus & Maximilla tanquam hæretici damnati sunt, quòd particulares reuelationes prætenderent, contra quam quòd Ecclesiæ consuetudo tum traditione, tum successione antiquitus ab Apostolorum temporibus eò vsque deriuata postulabat.

¶ Dicendum 2. licet priuata reuelationes valde dubie sint & suspectæ; si tamen alicui personæ certò innotesceret reuelationem sibi aliquam à Deo esse factam, illa ei posset sufficere ad credendum. Hoc constat 1. ex eo, quòd in sacris litteris recensentur priuata quædam reuelationes à Deo factæ, quibus fides habita est; vt Gen. cap. 15. refertur Abrahæ tanquam priuata personæ factam fuisse reuelationem à Deo, quòd filius ipsi nasciturus esset; quòd ipse credidit; vnde dicitur de illo: *Credidit Abrahæ Deo, & reputatum est illi ad iustitiam.*

Con-

Constat 2. ex Concil. Trident. sess. 6. cap. 12. & can. 16. ubi docet & definit neminem posse esse certum certitudine fidei de sua gratia & finali perseuerantia, nisi per specialem Dei reuelationem; quibus verbis supponit assensum supernaturali fidei posse sufficienter inniti reuelationi factæ à Deo alicui, tanquam priuatæ personæ.

Diximus in assertione; si reuelatio priuata tanquam diuinitus facta certò innotescat: & in eo præcipua versatur difficultas; quâ ratione scilicet possit certò innotescere reuelationem illam priuatam esse à Deo; de qua proinde sectione sequenti nobis agendum est.

Porro notandum est nos in hac sectione locutos esse tantum de ijs, quæ requiruntur ex parte obiecti ad aliquid credendum supernaturaliter: certum est enim, præter publicam reuelationem & externam Euangelij prædicationem, necessariam quoque esse in subiecto fidei, seu in persona credente internam gratiam excitantem & adiuuantem, vt supponimus ex tractatu de gratia.

SECTIO IV.

Vnde possit dignosci, an reuelatio priuata sit à Deo, ac proinde sufficiens pro elicendo actu fidei.

Sicut nemini dubium esse debet; quin aliquando Deus priuatis quibusdam personis res aliquas olim reuelauerit, & nunc etiam pro suo beneplacito reuelare possit; sic experientiâ nimis crebrâ compertum est, plurimas reuelationes, quas priuata personæ sibi factas prætendunt, varijs illusionibus & erroribus esse refertas; vnde Synesius epist. 54. ante duodecim secula conquestus est, multos tum temporis priuatos homines & etiam sacerdotes finxisse somnia pro reuelationibus.

Vt ergo veritas ab errore & illusionibus in hac materia dignosci possit, aliquas obseruationes ex probatissimis authoribus